

ÇAYLAK

NİHAL ORHAN

1978 yılında doğdu, Tekirdağ'da büyüdü, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi, İstanbul'da avukatlık yapıyor. Serdar isimli bir kardeşi, Cansel isimli bir dostu, Ece isimli bir yeğeni var.

tamadres.com

Çaylak

© 2020, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Dizi ve Kitap Editörü Seçkin Erdi

Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt

Kapak Görseli Zeyno Pekünlü (*İsimsiz*, 2004, Tuval üzerine karışık teknik)

Sayfa Tasarımı Mürüvet Durna

ISBN 978-625-449-030-9

1. Basım: Eylül 2020

tamadres.com

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

NIHAL ORHAN
Çaylak
POLİSİYE ROMAN

TAZE, KESKİN, TANIDIK, DİKKATLİ,
MİZAH DOLU VE GÜNDELİK HAYAT KADAR
ŞAŞIRTICI BİR POLİSİYE!

tamadres.com

ALFA

tamadres.com

Hayattaki en büyük şansım, canım kardeşim Serdar'a

1

Başındaki korkunç ağrı sayılmazsa her zamanki gibi uyandı: “Baabaaa...” “Baba?” “Baabaaa...” “Baba?”

Kızları yatağa çıkmış, Ömer’in tam kulağının dibine konuşlanmış, günün ilerleyen saatlerinde asla sahip olmadıkları, olmak da istemedikleri bir uyum ve dayanışma duygusu içinde, neşeyle sabah senfonilerini icra ediyorlardı.

Kolunu zorlukla kaldırıp, okşama bahanesiyle önce Naz’ın yüzüne elini koyup ittirdi. Fısıltıyla, “Tamam, kalıyorum, tamam” derken kızın kafası tehlikeli bir şekilde geriye gitti ama kıkırdamalarına bakılırsa halinden memnundu. Bu yeni ve eğlenceli oyundan kendi payına düşeni alma telaşı içindeki Ece de küçücük yüzünü babasının avcuna doğru uzatmıştı bile. Bıkacakları ve “Hadi bakalım, bu kadar yeter” diyebileceği anı kollayarak birkaç tur daha, artık hangisinin olduğunu çok da fark edemediği suratları itelerken sonunda karısının seslenmesiyle kurtuldu: “Kızlaaar, kahvaltı hazır.”

Tostlarını yerken karısıyla neredeyse hiç konuşmadılar. Sibel, ilgisinin tek muhatabının onlar olduğunun altını kalınca çizercesine ve sabahın bu saati için biraz fazla kaçan bir şevkle kızlarla gevezelik ediyor, Ömer orada yokmuş gibi davranıyordu. Yine bir şey için cezalandırılıyordu. Umursamadı, konuşmak zorunda olmamak işine gelmişti.

Sibel bunu hissettiğinden midir nedir, çocuklar dişlerini fırçalarken kabahati kendisine bildirildi: “Bir daha bu kadar geç geleceksen salonda yat. Gece yarılarında beni uyandırma. Ayrıca bu kadar içeceksen de en azından yatmadan önce dişlerini fırçalama nezaketini göster!”

Her iki “bu kadar” da hafif ama gözden kaçırılmayacak baş sallamalarla vurgulanmıştı. Sibel’in öfkesinin sebebinin çok da önemli bir şey olmadığını anlayınca rahatladı. Açıklama istemiyormuş gibi yapıp açıklama bekleyen haliyle, bir kaşı yukarı kalkık, ona bakmaya devam ediyordu karısı. *Tipik Sibel işte...*

“Tamam” dedi uzatmadan. Başka ne denir ki?

Sibel’in şaşkınlığı ve bozguna uğramış küskün hali, Ömer’in içinde kısacık bir anlığına şefkat uyandırdı. Gerçi istese de oyuna ayak uyduramazdı. Dün gece değil eve kaçta geldiğini, nasıl geldiğini, eve gelmiş olduğunu bile hatırlamıyordu. Eve niye geldiği ise apayrı bir merak konusuydu Ömer için. Karısının biraz olsun gönlünü almak arzusuyla, “Kusura bakma, bir daha olmaz...” diye geveleyip ayaklarını sürüyerek yatak odasına yöneldi. Attığı her adımda beyni kafatasının içinde yer değiştiriyordu.

Ağzında pas tadı, keyifsizce giyinirken bir yandan sol kolunu ovuşturuyordu. Mütevazı pazusunun hemen altındaki morluğu kahvaltı masasında fark etmiş, Sibel’den fırça yememek için dikkatlice bakmaya cesaret edememişti. Ekşi suratını görmekten, “Sarhoş kafayla nereye çarptın kim bilir!” deyişini duymaktansa birazcık ağrıya katlanabilirdi.

Sibel ve kızların sabah telaşesini dinleyerek giyinmeye devam etti. “Ben bugün kırmızı montumu giymek istiyorum!” “Olmaz, o ince, üşütürsün.” “Anne, defterimi unuttum.” “Of Naz, koş al çabuk.” “Hayır üşütmem!” “Olmaz dedim, hadi çabuk.” “Naz, şemsiyeni al, yağmur başlamış.” “Benim neden şemsiyem yok?” “Biraz daha büyü

alırım sana da.” “Küçük değilim, dört yaşındayım ben.”
 “Haha yalancı, sen daha üç yaşındasın!” “Naz, doğru konu-
 nuş kardeşinle, hadi geç kaldık, hadi artık!”

Kapı gürültüyle kapandı. Evi saran huzur dolu ses-
 sizlik, üstünü başını sıyırıp kendini tekrar yatağa atma
 isteği yarattı. Yorganı başına çekebilse, saatlerce uyuya-
 bilse... Saat 10'da duruşması olmasa affetmezdi, ofise bir-
 kaç saat geç gitmesinde sorun yoktu. *Lanet duruşma ol-
 masaydı...* Yatağın davetkâr, cezbedici varlığına arkasını
 dönüp beyaz lake gardırobun aynasına bakarak kravatını
 bağladı. Yatak ucundaki bankın üstüne atılmış gömleği-
 ni ve çoraplarını kirli sepetine koydu. Buruşuk lacivert
 takımını dolaba kaldırmadan önce ceplerini boşalttı.
 Aynı yerde üç gün dursa Sibel parmağının ucunu bile do-
 kundurmazdı kıyafetlerine. Cüzdan, cep telefonu, araba
 anahtarı, sakız kutusu tek tek yatağın üstünde birikiyor-
 du. Ceket cebinden çıkan Snoopy çıkartmasını görünce,
 önce alını hafifçe kırıştı sonra gülümsedi. Parmaklarının
 arasında okşadı pofuduk Snoopy'yi. Cüzdanına özenle
 yerleştirirken hâlâ gülümsüyordu. Telefonu kontrol etti,
 iki bankanın ve bir kuru temizlemecinin reklam mesajla-
 rını okumadan sildi.

Evden çıkana, daha doğrusu apartman kapısından
 adımını atana kadar problemin farkına varmadı. *Araba
 nerde?* Genelde okulun karşısına park ederdi, şansını de-
 nedi. Gittikçe hızlanan yağmurun altında, boynunu kısıp
 yol boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdü. Yoktu. *Büroda
 bırakmıştım, dönüp almadım demek, mantıklı.*

Gözü saatinde, taksi beklemeye koyuldu. Duruşmaya
 yirmi dakika vardı. Yaklaşan her taksiye hevesle elini kal-
 dırıp dolu geçen her taksinin ardından hınçlı bir hayal
 kırıklığıyla bakarken dakikalar akıyor, nabzı gitgide hız-
 lanıyordu. *15 dakika kaldı, kaçacak.* Üç damla yağmur-
 la şehrin ekosistemi bozulmuş, boş taksilerin soyu

tükenmişti. Sonunda bir tanesi durdu önünde. Kapıyı kırarcasına açıp kendini sakarca arka koltuğa atışı, gençten, kirli sakallı şoförü hayli keyiflendirmişe benziyordu. “Aman abi, yavaş” dedi dikiz aynasından yüzünde dostça bir tebessümle bakarken.

Ömer, “Bakırköy Adliyesi, çok acele!” deyince seven gencin yüzü düştü. Olur manasında başını sallamakla yetindi. Ataköy’den adliye on iki on üç lira bir şey yazıyordu. Cüzdanını açıp yirmi lira aradı.

Gerginliğin hiçbir türüne tahammül edemezdi Ömer. Hele bu ıslak köpek kokulu arabanın içinde, sinire kesmiş bir taksiciyle kapana kısılmak insanın ömründen ömür alırdı. Meslek hayatında ilk defa E-5’te trafikle karşılaşmış, başına gelen bu lanetli olayın tek müsebbibi de arkadaki cenabet müşteriymiş gibi öfkeden kuduracaktı herif. Her frende öfleyip püfleyecek, homurdanacak, yavaşlığının içini yiyecekti iğrenç iğrenç.

Yirmi lira bulamayınca içinden “Hay sikiyim” diye geçirerek gıcır bir ellilik uzattı şoföre. “Taksimetreye gerek yok, buyur.” Der demez pişman oldu gerçi. Yirmisini al, otuzunu geri ver deseydi... Denmez ki öyle de.

Şoför parayı cebine sokmuştu bile.

“Sağ ol abim, Allah razı olsun.”

“Yalnız on dakkada adliyede olacağız, yoksa alırım geri otuzunu” dedi Ömer şakayla karışık.

Şoför, Ömer’in içine oturduğunun farkında, dikiz aynasından sırttı pis pis: “Alırsın abim, senin canın sağ olsun...”

Üstelik şoförde herhangi bir hızlanma gayreti de görmedi Ömer. Arkada kendisi, şeritlerdeki fırsatları gözleriyle tarar, “Kırsana şuraya hımbıl!” diye içi içini yerken adam sanki inadına iyice ağırdan alıyordu.

Şimdi öfleyip püfleyen, sinirle dudaklarını kemiren, oturduğu yerde kıpraşıp duran Ömer’di. “İyi ki acele de-